

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Obr
Paleček.pdb

PDB Name: Obr Paleček
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.11.2002
Modification Date: 10.11.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Obr Paleček

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Jeden sedlák měl syna, který byl velký zrovna jako palec, ani o kousek větší a nevyrostl za několik let ani o vlasek. Jednou chtěl sedlák vyjet na pole a orat, tu mu Paleček pravil:

"Tatínku, já chci jet s vámi."

"Ty chceš se mnou ven?" podivil se otec: "Zůstaň tady, tam nebudeš k ničemu platný, a taky by ses mi mohl ztratit."

Tu počal Paleček plakat, a protože pokoje nedal, strčil ho tedy otec do tašky a vzal sebou. Venku na poli ho vyndal ven a posadil ho do jedné čerstvé brázdy. Když tam byl tak Paleček seděl, tu přicházel z hory velký obr.

"Vidíš tam toho velkého bubáka?" řekl otec a chtěl mrňouska trochu vystrašit, aby byl příště poslušný: "Přijde a odnese tě."

Ale obr udělal svým dlouhým nohama sotva pár kroků a byl tu u brázdy. Popadl malého Palečka opatrně dvěma prsty a zvedl ho do výšky, prohlédl si ho a odkráčel bez toho, že by pravil slovo, i s Palečkem pryč.

Otec tam zůstal stát, překvapením nemohl vydat ani hlásku a nemyslel si nic jiného než, že dítě navždy ztratil a že ho už nikdy v životě neuvidí.

Ale ten obr zanesl Palečka domů a kojil ho ze svého prsu a Paleček začal, světe div se, růst a byl najednou silný a velký po způsobu obrů.

Když byly uběhly dva roky, vyšel starý obr s Palečkem do lesa, neboť ho chtěl vyzkoušet a pravil:

"Vytáhni ten prut ven."

To byl už chlapec tak silný, že jeden mladý strom i s kořeny ze země vytrhnul. Ale obr si byl pomyslel:

"To se musí ještě vylepšit."

A vzal Palečka zpět domů a kojil ho ještě další dva roky. A když ho byl chtěl zase vyzkoušet, jestli už zesílil, tu Paleček jeden starý strom ze země vytrhnul.

Ale to bylo starému obrovi ještě málo a kojil Palečka další dva roky, a pak s ním zase vyšel do lesa a pravil:

"Tak a nyní vytrhni pořádný prut."

A tak mladík vytrhnul mohutný dub ze země, až to zapraštělo, jako by to byla hračka.

"No tak to by stačilo," řekl obr: "už jsi obřím způsobům vyučen."

A zavedl Palečka zpět na ono pole, kde jej kdysi vzal.

Jeho otec stál za pluhem jako tenkrát, Paleček šel k němu a zvolal:

"Podívá se otče, jak mu vyrostl synek v pořádného chlapa."

Sedlák se polekal a pravil:

"Ne, ty nejsi můj syn, já tě nechci, jdi pryč."

"Samozřejmě, že jsem jeho syn, nechá mě pracovat, já umím orat daleko lépe než on."

"Ne ne, ty nejsi můj syn, neumíš také orat, jdi pryč!"

Ale protože se toho obrovského chlapa bál, nechal pluh pluhem, poodešel a sedl si stranou na zem.

Tak popadl Paleček ten nástroj a rukama se zapřel o něj, ale tak silně, že pluh se hluboko do země zabořil. Sedlák se na to nemohl dívat a zavolal:

"Když chceš orat, nesmíš na to tak tlačit, to by byla práce k ničemu!"

Paleček tedy vypřáhl koně a táhnul pluh sám a řekl:

"Jde nyní domů, otče, a řekne matce, ať uvaří velkou mísu jídla, já zatím tohle pole objedu."

Tak šel sedlák domů a objednal u ženy to jídlo.

Paleček zatím oral pole, dvě jitra velké, úplně sám a potom se zapřáhl do brán a dvojími branami to pole zároveň vláčil.

Když byl s prací hotov, zašel do lesa, vytrhnul dva duby, hodil si je na ramena na to nahoru dozadu brány, pluh a pak ještě koně a to všechno nesl domů jako by to byl jen stoh slámy.

Když přišel na dvůr, matka ho nepoznala a ptala se:

"Kdo je ten strašlivý obrovský chlap?"

Sedlák ji odvětil:

"To je náš syn."

Ale ona pravila:

"Ne, to nemůže být náš syn, ten by nikdy takhle nevyrostl, byl to malinký chlapeček."

A zavolala na Palečka:

"Jdi pryč! My tě nechceme!"

Paleček neřekl nic, zavedl koně do stáje, dal jim oves i seno, jak jim patřilo. A když byl s tou prací hotov, vešel do světnice, posadil se na lavici a řekl:

"Matko, teď mám velký hlad, je jídlo hotovo?"

Ona odvětila, že ano a přinesla dvě velké, přímo obrovské plné mísy, těmi by se její muž po osm dní byl sytil. Ale Paleček to snědl sám za malou chvíli a zeptal se, jestli se bude ještě něco podávat.

"Ne." odvětila mu: "To bylo všechno, co jsme měli."

"Ale to bylo jen tak na chuť, já potřebuji daleko víc" pravil Paleček.

Matka se neodvážila mu odporovat, vyšla ven a nad oheň pověsila obrovský kotl, a když bylo jídlo hotovo, přinesla ho dovnitř.

"Konečně je tu něco k zakousnutí!" řekl Paleček a snědl všechno, ale teď už měl konečně dost, svůj hlad utišil.

Pak pravil:

"Otče, dobře vidím, že u něj bych se dosyta nenajedl, obstará mi pořádný železný kyj, tak silný, abych přes ho kolena nezlomil a já se vydám do světa!"

Sedlák se zaradoval, zapřáhnul dva koně před vůz a jel ke kováři pro ten kyj, tak velký a těžký, že ho dva koně sotva utáhli.

Paleček ten kyj vzal a přelomil ho přes kolena jako tyčku od fazolí napůl. Odhodil ho a řekl:

"Otče, on mi moc nepomohl, musí zase zapřáhnout a silnější kyj mi přivést."

Tak zapřáhnul sedlák čtyři koně a přivezl kyj, který byl tak silný a těžký, že ho čtyři koně sotva utáhli.

Ale Paleček i tenhle kyj zlomil přes koleno jako nic a řekl otci:

"Otče, on mi moc nepomohl, musí zase zapřáhnout a silnější kyj mi přivést."

Tak zapřáhnul sedlák osm koní a přivezl jeden, který byl tak velký a těžký, že ho mělo osm koní co táhnout.

Když jej byl Paleček vzal do ruky, zase ho lehce přelomil a pravil:

"Otče, vidím, že mi neumí ani pořádný kyj, jaký potřebuji, obstarat. No už tu déle nebudu zůstat!"

A tak se Paleček vydal pryč, a že se bude za kovářského tovaryše vydávat.

Přišel do jedné vsi, kde bydlel kovář, který byl velký lakomec, žádnému člověku nic nepřál a vše chtěl mít jen pro sebe. K tomu Paleček zašel a ptal se ho, zda by tovaryše nepotřeboval.

"Ano." řekl kovář a byl si pomyslel, že je to pořádný chlap a ten by si svůj chleba jistě zasloužil.

A zeptal se:

"Jak velký plat si žádáš?"

"Já nechci skoro nic." odvětil Paleček: "Jen každých čtrnáct dní, kdy budete ostatní pacholky vyplácet, dám vám dvě rány a vy je musíte snést."

S tím byl ten lakomec ze srdce spokojen, myslil na to, kolik peněz tím ušetří.

Druhého rána chtěl toho cizího tovaryše nejprve vyzkoušet, jak ale přinesl rozžhavenou tyč a onen první ránu učinil, tu železo se do stran rozletělo a kovář se zabodl do země tak hluboko, že ji ven vyndat nemohl.

Tu se ten lakomec rozzuřil a pravil:

"Víš, co? Tebe já nemohu potřebovat, ty mlátíš tak hrubě. Co jsem ti dlužen?"

Tu odvětil Paleček:

"Jen ti dám malou ránu, nic víc nechci!"

A zvednul nohu a dal mu takový kopanec, že kovář přeletěl přes několik říd sena. Pak si vyhledal Paleček tu nejsilnější železnou tyč, která u kováře byla, popadnul ji do ruky a odešel pryč.

Tak nějakou chvíli táhnul tím světem, až přišel k nějakému poplužnímu dvoru a zeptal se správce, zda nádvorníka nepotřebojuje.

"Ano." odvětil mu správce: "Jednoho bych potřeboval, vypadáš jako pořádný chlap, který toho hodně zmůže. Jaký roční plat si žádáš?"

A Paleček po svém odvětil, že si nepřeje žádnou mzdu, ale každý rok mu chce dát tři rány a on je musí strpět. S tím byl správce spokojen, neboť to byl taky člověk lakotný.

Druhého rána, kdy měli pacholci jeti na dřevo, byli všichni již vzhůru, Paleček však stále ležel v posteli. Tu na něj jeden

zavolal:

"Vstávej, je čas, jedeme do lesa, musíš s námi!"

"Ale," řekl docela hrubě a umíněně. "jen jed'te, já se vrátím zpět dříve než vy všichni dohromady!"

Tak šli ke správci a vyprávěli mu, že ten nový pacholek leží ještě v posteli a nechce jet do lesa. Správce pravil, aby ho ještě jednou vzbudili a poručili mu koně zapřáhat.

Ale Paleček zase jen odfrknul:

"Jen jed'te, já se vrátím dříve jak vy všichni dohromady!"

Potom zůstal Paleček ležet ještě dvě hodiny, pak konečně z peřin vstal, ale napřed si přinesl z půdy dvě měřice hrachu, uvařil si kaši a v klidu to všechno pojedl, a když by s tím dílem hotov, vyšel ven, zapřáhnul koně a jel do lesa.

Nedaleko od lesa byla úvozová cesta, skrze kterou musel; projel tedy vozem dopředu, pak koně zastavil, sešel z vozu, kousek se vrátil a tam z křovisek a větví stromů učinil přes cestu obrovskou hromadu, aby tudy nemohl projít žádný kůň.

Když byl přijel k lesu, potkal ty ostatní s plně naloženými vozy, jak ven z lesa vyjíždějí, aby se k domovu obrátili a řekl jim:

"No jen si jed'te, stejně budu doma dříve než vy!"

Pak popojel kousek do lesa, vytrhl v mžiku ze země dva obrovské stromy, hodil je na vůz a obrátil se zpět. Když se k té hromadě dostal, stáli tam ti druzí a nevěděli, jak se skrze tu překážku dostat.

"Tak vidíte," řekl jim Paleček: "kdyby jste se mnou zůstali, jako já rychle byste domů se navrátili a mohli jste k tomu ještě hodinu spát!"

Chtěl jeti dál, ale jeho koně nedokázali tou překážkou projeti, tak je vypřáhnul, položil je oba na vůz, vzal sám do ruky oj a táhnul to vše sám, a tak lehce skrze to prošel, jako by vůz byl jen peřím naložen. Když byl na druhé straně, řekl těm druhým:

"Vidíte, já jsem rychleji skrze jako vy."

A jel dál, a ti druzí tam zůstali bezmocně stát.

Na dvoře vzal ty stromy do ruky, ukázal je správci a řekl:

"Nejsou to krásné sáhy dřeva?"

Tu pravil správce ke své ženě:

"Ten nový nádvorník je dobrý, sice dlouho spal, ale je tu dříve než všichni ostatní."

Tak sloužil na tom dvoře Paleček rok.

Když byl ten rok uplynul a ostatní pacholci dostali svoji mzdu, tu si pravil, že je čas si vybrat svoji odměnu. Ale správce se těch pohlavků, které měl obdržet, děsil a prosil ho neúnavně, že mu daruje, jen co si přát bude, že raději bude on sám dělat pacholka a Paleček může být správcem.

"Ne!" odpověděl Paleček: "Já se nechci stát správcem, já jsem nádvorník a tím zůstanu, já chci jen dostati, co bylo domluveno."

Správce mu chtěl dát, co by si byl Paleček přál, ale nic to nepomohlo, na vše mu pacholek říkal :

"Ne!"

Tu si nevěděl správce pomoci a žádal si čtrnáct dní odkladu, doufal, že ho něco zatím napadne. A Paleček s tím odkladem souhlasil.

Správce povolal všechny svoje písaře, měli dáti hlavy do hromady a jemu poradit. Písařové dlouho přemýšleli, konečně

mu řekli, že před tím nádvorníkem si nikdo nemůže být jistý životem, že dokáže zabít člověka stejně jako komára. Že mu má správce poručit, aby do studny sestoupil a ji vyčistil, a když bude dole, aby mu hodili na hlavu jeden z mlýnských kamenů, co opodál ležely, a on jistě už na denní světlo nevyjde.

Ta rada se správci zalíbila, a tak bylo Palečkovi nakázáno, aby do studny sestoupil. Když stál dole na dně, přivalili obrovský mlýnský kámen a svalili jej dolů, a tak si byli mysleli, že ho jím zabili, ale Paleček z hloubi zvolal:

"Odežňte ty slepice od studny pryč, hrabají v písku a házejí mi dolů zrníčka do očí, já tu pak nevidím."

Tu volal správce: "Huš!Huš!" jako kdyby slepice odháněl.

Když byl nádvorník se svou prací hotov, vystoupal nahoru a řekl:

"Jen se podívejte, jaký mam hezký náhrdelník!" a byl to onen mlýnský kámen, který si okolo krku nesl.

Pak chtěl Paleček zase svoji mzdu obdržet, ale správce si opět čtrnáctidenní odklad vyprosil. Písařové se opět sešli a dali mu nakonec takovou radu, aby toho pacholka za noci do zakletého mlýna poslal pomlít zrna, neboť rána se ještě žádný člověk, který do toho mlýna vstoupil, nedočkal.

To se věru správci zalíbilo, zavola si ještě toho samého večera Palečka a poručil mu s osmi měřicemi zrní do mlýna zajít a během noci je na mouku semlít, neboť je té mouky nutně třeba.

Tak vyšel Paleček na půdu, vzal dvě měřice v ranci do pravé ruky, dvě v druhém ranci do levé ruky, ty zbývající čtyři měl v přesýpacím pytli, kdy jednu polovinu nesl na zádech a druhou na hrudi, a takto obložen tím obilím vydal se k mlýnu.

Mlynář mu řekl, že ve dne si může mlít, jak se mu zráčí, ale v noci ne, neboť mlýn je zakletý a kdo by v něm v noci zůstával, ten by byl pak mrtev nalezen.

Ale Paleček pravil:

"Když jsem už byl přišel, svoji práci tu odvedu."

Potom vyšel do mlýna a vysypal tam zrní. Okolo jedenácté hodiny sešel do mlýnice a sedl si tam na lavici. Když tak chvíli v klidu seděl, tu se pojednou dveře otevřely a přišla obrovská tabule a na té tabuli se stavělo víno a prostíraly pečeně a všelikeré dobré jídlo samo od sebe, neboť tu nebyl nikdo, kdo by to nosil.

A potom připochodovaly židle, ale nepřišel žádný člověk, jen v jednom okamžiku uviděl Paleček prst, který pomocí nože a vidličky pokládal jídlo na talíře, ale jinak neviděl vůbec nikoho.

Protože byl hladový a na to mlsně jídlo koukal, posadil se taky k té tabuli a jedl a nechal si dobře chutnat. Když se byl nasýtil a také ostatní své misky vyprázdnili, tu najednou všechna světla zhasnula, tu uslyšel zřetelně podivný šramot a z té úplné temnoty mu přilétlo něco jako pohlavek

Tu pravil:

"Jestli se to ještě jednou stane, tak to ti tedy oplatím!"

A když byl druhý pohlavek obdržel, tak se v mžiku na tu stranu ohnal.

A tak to šlo celou noc, nedal jinak, než že všechny rány pilně dokola vracel.

Při rozbřesku to najednou všechno zmizelo.

Když byl mlynář vstal a chtěl se na Palečka podívat, byl velmi překvapen, že mladík žije. Paleček mu pravil:

"Dobře jsem se najedl, par pohlavků jsem sice dostal, ale také jsem jich dost rozdál."

Mlynář se zaradoval a řekl mu, že teď je mlýn vysvobozen, a chtěl se mu penězi odvděčit. Ale Paleček mu pravil:

"Peníze nechci, mam dost všeho."

Pak si Paleček hodil mouku na záda a vrátil se na statek a vyprávěl správci, co se mu bylo přihodilo a chtěl si zase smlouvenou mzdu vybrat.

Když to správce slyšel, teprve nyní ho ten správný děs posednul, nevěděl si rady, chodil po světnici sem a tam a pot mu tekla po tvářích. Tu otevřel okno, aby se čerstvého vzduchu nadýchal, ale dříve než to byl zpozoroval, tak ho Paleček tak nakopnul, že skrze to okno vylétnul ven a do výše, a to tak vysoko letěl, že už nikdo vidět nemohl.

Tu pravil Paleček správcově ženě:

"Ten už se nevrátí, musíte druhou ránu tedy vy snést!"

A ona volala:

"Ne, ne, já ji nechci!"

A otevřela druhé okno, neboť byla celá potem zalitá. Tu ji uštědřil Paleček takový kopanec, že ona byla rovněž tím oknem vyletěla a protože lehounká byla, vyletěla ještě výše než její muž.

A její muž na ni volal:

"Pojď ke mně!"

"Pojď ty ke mně, já k tobě nemohu!"

A oni plachtili tím vzduchem a nemohli jeden k druhému, a jestli tam plachtí dodnes, to já nevím.

A co Paleček?

Ten vzal svůj železný kyj a táhnul tím světem dál.